

нение и съ тоя вѣтъръ и за Индия се пуска морякътъ на пжтъ, пѣкъ дори и съ такава гимия!

Какво ли стана, мислѣше си Богданъ, съ Симеонъ и Кочо, дветѣ момчета отъ търновскитѣ села, съ които преди месецъ-два ходиха заедно въ Несебъръ? Отидоха въ Африка, постжпиха въ френскитѣ легиони и нищо не се чу за тѣхъ. Имаше и той малка вина въ тая работа, разправяше имъ врѣли-некипѣли, подбутна ги да трѣгнатъ по консулатата. Виновенъ е. Вмѣсто да ги подлудява, трѣбваше да имъ разкаже, какъ живѣятъ легионеритѣ, какъ никога не събличатъ униформата и спятъ въ страшната жега съ широки военни колани, съ куртки, бричове и подковани обувки, за да сж винаги готови. Е, нищо пѣкъ! Ще постоятъ тамъ, както толкова други сж стояли. Ще се опитатъ нѣколко пжти да избѣгатъ. Ще ги уловятъ мѣстнитѣ ловци на хора срещу осемдесетъ франка награда на човѣкъ. Ще полежатъ изъ карцеритѣ. И ще свикнатъ. А когато свършатъ службата, ще получатъ френско поданство, ще идатъ въ нѣкоя марсилска фабрика, ще се претопятъ въ марсилската сбирщина отъ цѣлия бѣлъ и черенъ свѣтъ и все по-рѣдко ще си спомнятъ за своето село. Може пѣкъ шофѣори или бояджии да станатъ. Защо пѣкъ, най-после, и до параходъ да не се добератъ? Не е чудно нѣкой отъ тѣхъ да се ожени за нѣкоя френска шивачка или алжирска гладачка, да стане баща, да отгледа деца, които ще му викатъ не „тате“, а „па“. Свѣтъ нали е, все ще се намѣри мѣсто и за тѣхъ. Но мжчно, мжчно ще имъ е, че почнаха живота си отъ чуждестраннитѣ легиони.

— Брѣгъ наблизу! Дръжъ надѣсно! — извърна се капитанъ Яни къмъ кърмата.